

Poezia dragostei

Cârdei V. Mariana

Întâi mi-a apărut în vis
- sătucul interzis...
Apoi, a fost un început,
când în Iran l-am revăzut;
și-n Tehran, la „Azadi”,
am ascultat - „Mahtumkuli”.

Se transformase, peste noapte,
visul în realitate.

N-a fost decât un început
am revenit și-am cunoscut
o artă veche minunată
în aur și argint lucrată,
cu multe pietre prețioase,
comori - covoare din mătase.

O artă veche de când lumea,
transmisă-n timp din tată-n fiu,
înfrumusețează stilul
și face banii în pustiu.

O frescă fină - „Persepolis”,
din al istoriei abis -
pe un samovar placat în aur,
pentru mine-i un tezaur;
servesc ceaiul matinal,
pe un covor oriental.

Savurez vre-o trei smochine,
gându-mi fugă iar la tine...
beau și o cafea turcească,
mintea să îmi limpezească,
și citesc pe îndelete,
versurile ce ați scris.

Motanu-mi toarce-alătura,
cât fumez o narghilea,
tutun cu arome fine,
pregătit doar pentru mine...

Ce galbenă era hârtia
când am citit eu poezia

și n-am știut a cui era,
acum știu, era a ta.

Poezia pe papirus,
în farsi caligrafiată,
scrisă de Mahtumkuli,
pentru iubita lui Mengli,
sub pseudonim Fraghi,
în mai multe limbi tradusă,
era-n vitrine expusă...

Și nici nu a trecut un an,
ajuns-am în Turkmenistan;
la Așhabat de bună seamă,
unde doru-acum mă cheamă.
Ș-aici poetu-i disputat,
că granițe n-au existat...

Nomad a fost poetul care
n-avea în traistă nici mâncare;
cu ce să-și cumpere iubita
spre care-l atrăgea ispita?
A fost un doct, la vremea lui,
moștenitor al tatălui
ce-n stihuri i-a transmis povață,
s-asculte rațiunea-n viață.

În multe limbi a fost tradus,
poetu-avea multe de spus...
De-aceea, chiar și la turkmeni,
a fost tradus de Porojeni -
cu multa trudă și migală,
într-o română literară.

L-am prezentat în zi de gală,
la monument - de bună seamă,
și oare cine poate ști,
a fost prezent Mahtumkuli?